

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3730/2019
15.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујићића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Васо Остролучанин, адвокат из ..., против туженог Бициклистичког савеза Србије из Београда, кога заступа пуномоћник Драган Стојиљковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3423/16 од 05.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3423/16 од 05.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1579/14 од 05.07.2016. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име разлике зараде и изгубљене зараде за период од јануара 2006. до јула 2010. године исплати месечне износе са каматом како је то ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, преко досуђеног износа по ставу један изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату разлике зараде. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу исплати изгубљену зараду за период од 14.07.2006. до 25.06.2007. године. Ставом четвртим, обавезан је тужени да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на досуђене појединачне месечне износе овом пресудом. Ставом петим, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 54.300,00 динара са каматом од 21.01.2013. године до исплате, а ставом шестим изреке је одбијен као неоснован у преосталом делу захтев за исплату камате на трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3423/16 од 05.11.2018. године, која је донета по одржаној расправи пред другостепеним судом одбијена је као неоснована жалба и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду у ставу првом и петом изреке. Укинута је првостепена пресуда у ставу трећем изреке па је у том делу усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати изгубљену зараду за период од 15.07.2006. до 25.06.2007. године у месечним износима са каматом како је то наведено у том ставу изреке. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка по жалби од 123.000,00 динара у року од 15 дана а одбијен је захтев туженог

за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован. Одбачен је поднесак тужиоца од 21.12.2017. године у делу тужбеног захтева како је то наведено у другостепеној одлуци.

Против другостепене одлуке тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. и 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 87/18) Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности нити повреде поступка на које указује ревизија. Другостепени суд није прекорачио тужбени захтев тиме што је тужиоцу за период од 14.07.2006. до 25.06.2007. године досудио износ накнаде од по 22.000,00 динара иако у првостепеној пресуди није наведен тај износ због тога што је неспорно међу странкама да се радило о износу зараде од 22.000,00 динара како је то одређено чланом 7. Уговора о раду од 19.05.2006. године који је закључен између тужиоца и правног претходника туженог.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник туженог донео је 14.07.2006. године решење о престанку радног односа тужиоцу са 15.07.2006. године. У периоду од 01.08.2006. до 27.07.2010. године тужилац је био пријављен код Националне службе за запошљавање као незапослено лице и није био корисник новчане накнаде. Тужилац је 19.05.2006. године закључио уговор о раду са директором правног претходника туженог по ком основу је распоређен на радно место ... на неодређено време и одређена му је месечна нето зарада од 22.000,00 динара. У овој парници тужилац је тражио да се поништи као незаконито решење правног претходника туженог од 14.07.2006. године о престанку радног односа као и да се обавезе тужени као правни следбеник да га врати на рад и да му у периоду који је наведен исплати припадајућу накнаду зараде. Правноснажном пресудом Трећег општинског суда у Београду П1 394/06 од 22.05.2008. године поништено је решење правног претходника туженог о престанку радног односа тужиоцу и тужени обавезан да тужиоца врати на рад што је тужени и урадио 19.07.2010. године. Након тога, решењем туженог од 21.07.2011. године тужиоцу је отказан уговор о раду са 18.10.2010. године због престанка потребе за радом тужиоца уз исплату отпремнине. У овом поступку обављено је вештачење преко вештака финансијске струке, утврђени су појединачни месечни износи припадајуће разлике изгубљене зараде и у складу са тим првостепени суд је тужиоцу досудио износе како је наведено а одбио је захтев за исплату зараде за период од 14.07.2006. до 25.06.2007. године наставши да је у том делу основан приговор туженог о застарелости потраживања. Међутим, другостепени суд сматра да у том периоду потраживање није застарело, па је тужиоцу досудио и потраживање за тај период.

Закон о раду („Службени гласник РС“, број 24/2005 и 61/2005) у члану 191. је прописао правне последице незаконитог отказа. Поред враћања запосленог на рад, а што је тужиоцу у конкретном случају омогућено правноснажном делимичном пресудом Трећег општинског суда у Београду П1 394/06 од 22.05.2008. године, закон прописује обавезу послодавца да запосленом накнади штету у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону. У овој парници тужилац је у

тужби коју је поднео 26.09.2006. године тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду, да га тужени врати на посао, те да му надокнади мање исплаћену зараду за период од 01.01.2006. до 15.07.2006. године. Пошто је о прва два захтева одлучено преостало је да се у овој парници одлучи и о исплати накнаде зараде с`тим што је касније током поступка тужилац у том делу прецизирао свој захтев наводећи месечне износе и периоде за које те износе потражује. С`обзиром да је тужилац захтев за накнаду штете по основу изгубљене зараде истакао још у самој тужби, не може се прихватити став ревизије да се ради о застарелом потраживању по овом основу у одређеном периоду без обзира што је тужилац касније те износе прецизирао како је већ наведено. Нижестепени судови налазе да је уговорена зарада између тужиоца и правног претходника туженог износила 22.000,00 динара месечно те да је то основни износ према коме треба обрачунавати и тужиоцу досудити разлику изгубљене зараде. Вештачењем током поступка је та разлика утврђена и иста је тужиоцу досуђена делимично првостепеном пресудом а у једном делу другостепеном како је наведено. Тужени у току поступка истиче да је тужиоцу зарада износила 8.000,00 динара али имајући у виду уговор о раду кој је тужени закључио са правним претходником туженог, такав став није прихватљив. С`обзиром да се ни осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу право тужиоца на накнаду штете у висини изгубљене зараде за наведени период, а да је побијање појединачних износа чињенично питање о коме овај суд не може да води рачуна, одлучено је као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић